

SPIONS

Ötvenedik rész

Ufológia 01. – sült macskacomb vadas zsemlegombóccal és mártással

„Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus”¹
(Horatius)

Abban az időben, az 1970-es évek végén kevés *ufológus* működött Magyarországon. Tevékenységük még a diktatúra felpuhulása idején is tiltottnak számított, s rajtakapás esetén a hatósági zaklatások mellett a magát mindig, mindent, mindenkinél jobban tudónak képzelő populáció tettlegességben is megnyilvánuló zsigeri gyűlöletét is kiválthatta. A kozmoszból érkező látogatók nyomait keresők kutatásait a legnagyobb titokban végezték. Nem alkottak közösségeket, önként vállalt magányban munkálkodtak, eredményeiket, bizonyítékaikat ritkán osztották meg másokkal. Az 1965. május 16-án, az ercsi hidászklaktanyában keletkezett naplójegyzetem szerint² az előző, szombati nap éjszakáján, a laktanyából a drótkerítés nyílásán át kiszökve, a Duna partján találokotam először ufológussal.

„Amióta az ezred engem besúgóként beszervezni akaró elhárítótisztje fenyegetéseinek hatására kénytelen voltam kiszállni a zenekarunkból, unalmasan telnek azok a hétvégék, amikor nem mehetek se szabadságra, se eltávra, se kimenőre. Tegnap késő este, míg a zenekar a Tisztiklubban játszott a részeg tiszteknek és rettenetes külsejű, ugyancsak elázott nőstényeiknek, annyira elfogott az unalom és a magány, hogy a szeméttároló mögötti drótkerítésen tátongó, régi lyukon át kiszöktem a faluba. Lementem a Duna-partra. Szerencsére senkivel sem találkoztam útközben, csak a kutyák ugattak meg. A katonai rendőrség járőrei hétvégeken inkább a 6-os út mentén és a vasútállomás környékén portyáznak, hogy elkapják a laktanyából kiszökő, Budapestre igyekvő katonákat. Az utcák néptelenek voltak, a helyiek vagy a Tisztiklubban mulattak, vagy házaikba zárkózva tevékenykedtek részegen, szaporodásuk érdekében. A parton leültem kedvenc fatönkömre, és néztem a baljósan hömpölygő, fekete vizet. Néha beledobtam egy faágat, vagy kavicsot, hogy halljam a csobbanást. A leszerelésem után megalapítani tervezett zenekarom nevén gondolkodtam, és azon, hogy milyen módon tudnék a leggyorsabban kijutni a Szabad Világba.

Éjfél körül járt, amikor déli irányból bóklászva közeledő, viharkabátos figurát pillantottam meg. Fején svájcisapka, kezében távcső, nyakán fényképezőgép lógott. Az eget kémlelte és dűnnyögött magában. Csak akkor vett észre, amikor mellem ért. Láthatóan megijedt. A fényképezőgépet gyorsan a háta mögé rejtette.

1 „Vajúdnak a hegyek: nevetséges kisegér születik”.

2 Id. Najmányi László: *Rock'n'Roll Memoár*, Első kötet (1964–65, *Egy vöröskatonai feljegyzéseim*) – a work-in-progress.

institutionnelle que le collectif développe et déconstruit, afin de mener une réflexion autour des politiques de la représentation par le biais d'expositions, de publications et de conférences.⁶⁷ Vagyis a progresszív kultúra mindig és minden kormánypolitikával, minden hatalmi intézménnyel szemben áll.⁶⁸ Ugyanakkor fontos gátja a probléma vizsgálatának az a sokszor még élő előítélet, mely szerint a descartes-i filozófia „visszacsatolása” a skolasztika és a késő skolasztika irányába ellentétes mind a descartes-i filozófia szellemével, mind pedig az arra épülő modernitás és felvilágosodás önképével; illetve – ugyancsak egy dogmatikus modernista olvasat nevében – a vallási-teológiai témák vizsgálatától való idegenkedés.⁶⁹ Ez valahonnan ismerős.⁷⁰ Amennyiben elfogadjuk, hogy a mű értelmezésének egyik eleme a mondat olvasata, másik eleme pedig a mondat installálásának módjából következő jelenlét, akkor az elhelyezés nyilván a különféle nézőpontokból történő megfigyelések közti különbségeket szemlélteti.⁷¹ Lényegtelenek a nevek és az évszámok – az egyetlen releváns kérdés, hogy az adott mű megszólítja-e a befogadót.⁷² Miközben természetes emberi kíváncsiságot elégít ki, odadobja érte a szentséget.⁷³ Ám ha így van, akkor valamiféle segédanyagra, útmutatóra lett volna szükség – az elitista hozzáállás egy interaktív szánt mű esetében a legkevésbé sem elfogadható.⁷⁴ Ebben az értelemben a tartalommal és formával kapcsolatos álláspontom megváltozott.⁷⁵

A jövőre nézve se legyenek illúzióink, a képek mögött mindig szövegek állnak majd, az emlékek megfejtése és a védelmi kódok feltörése egyaránt tudásra épül, írott szövegek és programnyelvek ismeretére.⁷⁶ Sokáig lehetne még tárgyalni a könyv további fejezeteit, de azt gondolom, jobb, ha ennek mindenki maga jár utána.⁷⁷

67 SOCIÉTÉ RÉALISTE. <https://artetpolitique.wordpress.com/exposition-dart/artistes-participants/societe-realiste/>

68 Cserba Júlia: Háromszögletű paranoia. *Balkon* 2008/3., 5.

69 Losonczy Péter: *Descartes és a jezsuiták: adalékok az „Olympica” és az „Értekezés a módszerről” kapcsán*. <http://www.holmi.org/2007/01/losonczy-peter-descartes-es-a-jezsuitak-adalekokaz-olympica-es-azertekezes-a-modszerrol-kapcsan>

70 Simon Bettina: *Nosztalgiaúszó*. http://revizoronline.com/hu/cikk/5207/konyha-a-tukorben-a-mindennapok-kiallitasa-pecs-neprajzi-muzeum/?cat_id=2&first=0

71 Várnagy Tibor: *Ajtókból kapu – Várnai Gyula munkái Fehérvárott és Budapesten*. In: *Várnai Gyula*, Múcsarnok, Budapest, 2010, 62.

72 Ébli Gábor: *Kortárs = modern – A Tate Modern állandó kiállításáról*. *Balkon* 2004/5., 69.

73 Uhl Gabriella: *Egy 21. századi Pentheusz története*. Szilágyi Lenke Partik című kiállítása. *Balkon* 2006/11-12, 26.

74 Fehérvári Tamás: *Három az egyben – Kiállítások a dunai-városi Kortárs Művészeti Intézetben*. 2002/12. 18.

75 Halász Tamás: *A nyűszítő mandarin – Needcompany: Few Things*. *Balkon* 2003/3., 67.

76 Hornyik Sándor: *A festészet praktikus helye és diszkurzív tere az ezredfordulón*. *Balkon* 2001/4., 33.

77 Nagy Edina: *Ruha teszi a művet? II*. http://tranzit.blog.hu/2012/07/18/ruha_teszi_a_muvet_ii

Nem olyan volt a helyzet, hogy szó nélkül tovább tudott volna menni. »Estét«, mondta furcsa, magas, színtelen hangon. »Jóestét«, válaszoltam. Felálltam, hozzá léptem. Amikor észrevette, hogy katonaruha van rajtam, hátrahőkölt. Megbotlott, majdnem elesett. Hogy megnyugtassam, elővettem az apámtól kapott Marlborót és megkínáltam egy cigarettával. Elfogadta.

Rágyújtottunk, csendben, állva dohányoztunk egy ideig, aztán leültünk a fatönkre és beszélgetni kezdtünk. Először azt mondta, hogy csak sétál a parton, mert összeveszett az asszonnyal. »Enikő nem szereti, hogy olvasok, ahelyett, hogy őt hallgatnám esténként.« Amikor rákérdeztem a fényképezőgépre, hallgatott egy ideig, majd idegesen körülnézve közelebb hajolt. »Le szoktam fotózni őket, amikor jönnek«, mondta suttogva, és az égboltra mutatott. »De ne mondja el senkinek!«, tette hozzá. »Jönnek? Kik jönnek?«, kérdeztem. »Hát ők!«, suttogta. »Az idegenek!«. »Miféle idegenek?«, kérdeztem. Nyilván bolond, gondoltam, igyekeztem megnyugtató hangon beszélni. »A Szíriuszról jönnek«, mondta, köhögött, majd krárogott és ügyetlenül beleköpött a Dunába. »Kerek járműveik vannak! Nagyon gyorsan repülnek a víz felett! Nyilván Dunaúvárost, vagy Paksot jönnek kikélni. Vagy a maguk laktanyáját. Ott is vannak titkok.« »És honnan tudja, hogy a Szíriuszról jönnek?«, kérdeztem, gondosan kerülve a gúnyosságot. »Megmondták, amikor egyszer, innen nem messze leszálltak. Ők az ősmagyarok. Csaba királyfi katonái. Rám is tetováltak!«. A középkorú, a sötétben is villogó tekintetű férfi felhúzta viharkabátja ujját, aztán a pulóverét is. Jobb alsó karján rovásírás elmosódott jeleit pillantottam meg cigarettám fényében. Börtöntetoválnak látszott. »És mit jelent?«, kérdeztem óvatosan, attól tartva, hogy előkerül a kés, ha túlságosan kíváncsiskodom. »Tartsatok ki, jövünk. Persze rövidítve, magánhangzók nélkül.« »Értem«, mondtam, mert más nem jutott az eszembe.

Újabb cigaretta, és a férfi elkezdett beszélni. Két éve látta először az idegenek járműveit. Zajtalanul repültek, villámgyorsan váltottak irányt, néha vékony, kék és zöld fénysugarakat bocsátottak ki, a partokat pásztázták. Amikor leszálltak, látta, hogy apró termetűek, mint a gyerekek, de nagy fejük van. Szájuk nincs, a koponyájukból jön a magas, sipító hang. Kezeiken öt helyett csak három, de nagyon hosszú, tapadókorongokban végződő ujj. Telihold volt, látta, hogy a bőrük zöldes színű. Övüktől eltekintve meztelenek voltak, de ott lenn, a lábuk között nem volt nekik semmi. »Se pöcs, se puncsi, érti?!« Az ujjukból kivágódó fénysugárral tetoválnak. Fákat is ki tudnak vele vágni. Látta. Halat is tudnak vele lőni, akár nyurgapontyot, akár balint, akár csukát, akár harcsát. Dévért is. Látta. Viszik fel a járművükre, enni, vagy kutatási célokból. Nem tudja. Vadkacsát, gémet, baglyot, gólyát, varjút, darvakat is levadásznak,

ha érkezésükre felriadnak és szárnyra kapnak. Cickányt, vízipatkányt, nyulat, őzet, görényt, kóbor kutyákat és macskákat is. Azokat is viszik az úrhajójukba. Nagy vadászok ezek, engedélyük meg nyilván nincs.

Megtudtam, hogy a férfit Józsinak hívják, postás volt, amíg le nem szálékolták, a hangok miatt. »Milyen hangok?« »Hát, amik a csomagokból jönnek. Néha a borítékokból is. Vagy a bélyegek alól.« »Értem.« Józsi lapos üveget húzott elő a viharkabátja zsebéből. Dohányoztunk, ittuk a pálinkát, amíg el nem fogyott. Megbeszéltük, hogy a laktanya drótkerítésére, a szeméttároló mögött madzagot kötök, amikor találkozni szeretnék vele. Mondta, hogy kapott valamit az idegenektől. Világít a sötétben, belsejéből mormolás hallatszik. Mintha kórusban imádkoznának. Vagy átkozódnának. Sokan. Feljebb, a parton ásta el, majd megmutatja. Ad majd a fotóiból és rajzaiból is.

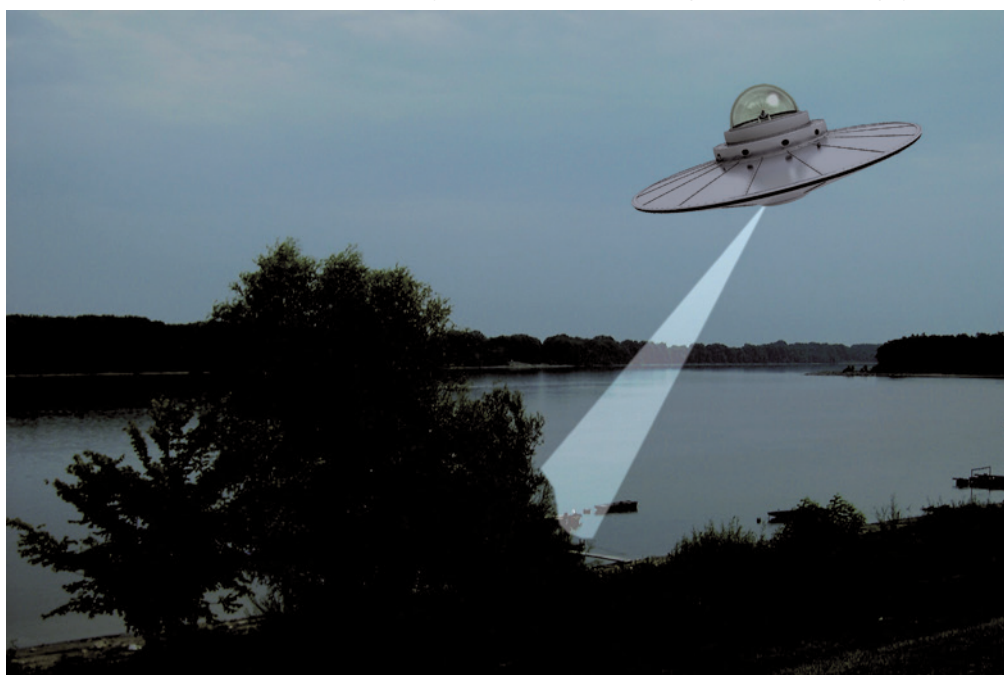
Hajnalodott, amikor elváltunk. Ő észak felé indult tovább a parton, én visszaosontam a laktanyába. Szerencsére az ügyeletes az asztalára borulva aludt a körletfolyosón, észrevétlenül bejutottam a hálóterembe. Lábszag, izzadtság, pálinka- és hányásbűz, horkolás, fogcsikorgatás és nyögések hangjai fogadtak. Reggelig nem tudtam elaludni.”

Józsival, az Ercsi végtelen éjszakáiban a Duna-parton kóborló, megzakkant postásból lett ufológussal, bár szerettem volna, s ezt, megegyezésünknek megfelelően, a szeméttároló mögött, a laktanya drótkerítésére csomózott madzaggal néhányszor jeleztem is, többé nem találkoztam. Helyi roma üzletfeleimmel, akikkel kulacsot, csajkát, derékszíjakat cseréltem gitárhúrokra és pengetőkre, megtudtam, hogy az ufológust lefogták és felvitték Pestre, a sárga házba,³ mert botrányt okozott a tanácsülésen. A földönkívüliek bosszújával fenyegette meg a tanácselnököt, mert az, állítása szerint egy vadászaton részegen kurjongatva rálőtt puskájával az idegenek járművére, erre fényképes bizonyítékai vannak.

Az ufológusok sorsa Magyarországon még ma is a megvetés, kirekesztés és gyűlölet, míg a Szabad Világban élő kollégáikat finoman kinevetik ugyan, de ha megfelelő alapossággal végzik kutatómunkájukat, tisztességesen meg tudnak élni abból, amivel szeretnek foglalkozni. Könyveket publikálnak, rangos intézményekben

3 Ercsi egyetlen ufológusa valójában Budára, az 1868-ban Magyar Királyi Országos Tébolyda néven megnyitott, nemzetközi hírűvé lett lipótmezei Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézetbe (OPNI) kerülhetett. Az ország első számú pszichiátriai központjaként működő intézetet 2007-ben egyetlen tollvonással megszüntették. Berendezéseit széthordták, a személyzetet áthelyezték, az ápolókat szélnak eresztették. Sokan közülük évekig a bezárt intézmény környékén tanyáztak, kezelésre, gondoskodásra várva. A védett, műemlékké nyilvánított ingatlan, amely titokzatos körülmények között eltűnt alapítólevele szerint csak egészségügyi célokra használható, mindmáig üresen állva pusztul, átalakítására, renoválására nincs pénz.

NAJMÁNYI LÁSZLÓ
Repülő csészealj a Duna fölött, Ercsiben, 2015, digitális kollázs (a művész gyűjteményéből)

előadásokat tartanak, fényképeiket, videó-felvételeiket jó áron el tudják adni a mainstream médiának.

1978. szeptember 14-én, csütörtökön, délután három óra körül érkezünk Zürichbe. Leparkoltunk a külvárosban és egy nyilvános telefonfülkéből felhív-
tam az akkor már neves ufológus, Billy Meiernek a közeli Hinwil községhez tar-
tozó Hinterschmidrütiben (Schmidrütli) lévő otthonát. A számot még Párizsban,
a SPIONS akkor még Serguei Pravda néven kémkedő frontemberétől kaptam meg,
aki az Actuel magazint kiadó francia arisztokrata, Jean-François Bizot (1944–2007)
révén jutott hozzá. A telefon tízszer csengett ki, mire felvették. Egy női hang – mint
később megtudtam, Kalliope Zafiriou, Herr Meier görög származású felesége –
bájosan tört angolsággal közölte, hogy Billy éppen vadászik, de mire odaérünk,
már biztosan hazaér. Elmagyarázta, hogyan tudunk házukhoz jutni, és azt aján-
lotta, hogy ha hosszabb tartózkodást tervezünk, vegyünk ki a Schmidrütiben lévő
Freihof panzióban szobát.

Így is tettünk. A barátságos, svájci paraszt-stílusban berendezett szoba a mi anyagi
helyzetünkhöz képest pokolian drága volt. Miután kifizettem egy éjszakára, alig
maradt elég pénzünk a Budapestig hátralévő út költségeire. A panzió csak körül-
belül 200 méterre volt a Meier család rusztikus otthonától. Tipikus svájci táj: kato-
nás rendben növekvő, erős, egészséges fűszálak, öntudatos fák, önellátó létükre
büszke bokrok és cserjék, tökéletes harmóniában munkaindulókat éneklő mada-
rak, gazdaságosan kialakított formájú felhők az acélkék égbolton, enyhe, finoman
lebegő sajtíz, a föld alatti barlang-műhelyekben, piros sapkás törpék által gyár-
tott precíziós órák halk ketyegése.

A telefonon kapott utasításnak megfelelően tízszer kopogtattam az erdővel borí-
tott domb alján épült ház ajtaján. A tizedik kopogás után szabályos, szép arcú,
szemüveges, hosszú, sötét hajú, barna, virágmotívumokkal díszített blúzt és hosz-
szú szoknyát viselő, harmincas éveinek elején járó asszony nyitott ajtót. Meztelen
lábainak feltűnően hosszú ujjain indiai ezüst gyűrűk, kezében csörgődob. „Peace,
strangers!”, köszöntött lágy hangon bennünket. „Peace and Love!”, válaszol-
tam, felismerve a hölgy archetipikus virágyermek voltát. Feleségem kuncogott.
Bemutatkoztunk, s már léptünk volna be a házba, amikor kurjantást hallottunk: „Hey
there!” Hátrafordulva barna, csuklyás darócköntösbe öltözött, kék törpesapkás,
gumicsizmás férfit pillantottam meg az ajtóhoz vezető murvás úton közeledni.
A sapka alól kilógó, hosszú haja és méretes, gondozatlan szakálla vörös volt, ahogy
a nyaka és az arcbőre is. Billy Meiernél vörösebb embert még nem láttam. Szeplők,
barátságosan hunyorgó, vörösesbarna szemek, vörös szempillák, bozontos, vörös
szemöldök, mosolygó, tűzvörös ajkak. A nyakában Olympus márkájú fényképe-
zőgép, terepszínűre festett, katonai távcső és bőrtokos, ormótlan walkie talkie
lógott. Köntösét kötélöv fogta össze, az övbe tűzve hi-tech nyílpisztoly és acél
nyílvesszők. Köntösének bal uja üresen himbálódzott, a jobb ujjból kinyúló, jókora,
vörös szőrrel borított kéz két döglött macskát tartott farkuknál fogva.

Miután betessékelt bennünket a házba, Billy Meier a konyhaasztalra dobta a macs-
kákat. „Az egyiket majd add oda Bertschingeréknek, a másikat vadasan kérjük!”,
mondta elkomorodott feleségének németül. Az asszony kelletlenül hozzákez-
dett a főzési előkészületekhez. Edényeket vett elő, kést élesített. Látszott rajta,
hogy nincs sok kedve a macskanyúzáshoz. A tágas, régi bútorokkal berendezett
ebédlőben ültünk le. Vendéglátónk egy üveg snapszot és poharakat varázsolt
elő. A hóna alá szorított üveget maradék kezével nyitotta ki ügyesen, majd töl-
tött mindhármunknak. Miután koccintottunk és ittunk, Billy Meier nagy lendülettel
beszélni kezdett. Körülnéztem. A falakon virágmintás panelek, repülő csészealjok,
valamint házigazdánk és felesége bekeretezett fényképei, sötétbarnára pácolt,
csillogóra lakkozott fapajzsokra erősített, réz névtáblákkal ellátott macska- és
kutyafej trófeák, antik kínai vagy mongol íj és nyílvesszők bőrtagezben, egy sza-
kadozott vászonra festett tibeti mandala, hindu istenségek színes képei. A kan-
dalló párkányán megszilárdult fémolvadékok lezárt tetejű befőttes üvegekben,
japán lakk-szelencék, indiai vízipipa, kínai ópiumpipa kecses ébenfa állványon,
és bambuszfurulya.

Az 1937-ben, a Zürichhez közeli Bülach község-
ben született Billy (Eduard Albert) Meier állítása
szerint 1942. február 3-án, ötödik születésnapján,
10 perccel a déli harangszó után került először
kapcsolatba földönkívüliekkel, a Földtől mint-
egy 500 fényévnnyi távolságban lévő Pleiades
(Pleiádok – Fiastyúk) csillagrendszer planétánk-
hoz hasonló méretű Erra bolygójának Sfath nevű
idős⁴ lakójával. „Gyönyörű, napsütéses nyári
reggel volt, apámmal a bülachi házunk mögött,
a hatalmas gesztenyefa alatt álltunk”, emléke-
zett vörös szakállát simogatva Billy Meier, míg
felesége a konyhában csörömpölt az edények-
kel. „Hirtelen késztetést érezve, szemeimet az
Eschenmoser hegy felé fordítottam. A felhőtlen
égbolton a templomtorony felé tartó, ezüstös
villanást pillantottam meg. A villanás a másod-
perc tört része alatt átrepült felettünk és eltűnt
a körülbelül 5 kilométer távolságban lévő erdő
felett. Nagyméretű, kerek, fémből készült objek-
tum volt. Amikor megkérdeztem apámat, hogy
vajon mit láttunk, azt felelte, hogy valószínűleg
Hitler legújabb, titkos csodafegyvere lehetett.
Nem hittem neki, és attól kezdve folyamatosan
az eget kémleltem, ahol éjszakánként mozgó
csillagokat láttam, amelyek egyértelműen nem
repülőgépek voltak. Néhány nappal később,
különös sürgetést érezve, sétálni indultam. Egy
belső hang – sohasem hallottam ezt a mély fér-
fihangot korábban – arra utasított, hogy menjek
a hórageni erdőben lévő Langenzingenbe, és
ott várakozzam. Így is tettem. Röviddel a hely-
színre érkezésem után körte alakú repülő jármű
landolt közvetlenül előttem. Ajtaja zúgva kinyílt.
Kisvártatva nagyon öreg ember szállt ki a jármű-
ből. Barátságos hangon beszélt hozzám, anélkül,
hogy ajkai megmozdultak volna. A fejemben
hallottam a hangját. A neve Sfath, és egy távoli
bolygóról érkezett, hogy fontos dolgokat közöl-
jön velem, és tanítson, mondta.” Ezen a ponton
a konyhából hangzó ricsaj már kezdett tűrhetet-
lenné válni. Billy Meier felállt, a konyhába ment,
ahol fojtott hangon megszidta feleségét. A csö-
römpölés elhallgatott. Vendéglátónk visszajött
az asztalhoz, mindhármunk poharába egy újabb
dózis snapszot töltött, aztán nagy lélegzetet
véve folytatta a beszámolót.

4 Billy Meier szerint a távoli bolygó az emberekhez hasonló
testű és méretű, teljesen szőrtelen lakói átlagosan 1000
földi évig élnek. Megszabadultak a betegségektől, bűn-
özéstől, prostitúciótól és szegénységtől. Az utolsó háborút
50 ezer földi évvel ezelőtt vívták. Repülő autókön közle-
kednek, nem használnak pénzt, a munkát robotok végzik
helyettük. Kör alakú, önellátó, szintetikusan előállított fé-
mekből és szilikonszerű anyagokból konstruált, bukolikus
környezetben szétszórta elhelyezkedő házakban laknak.
Szenvedélyes kertészek, élelmiszer szükségletüket maguk
termelik meg. Nincsenek közöttük homoszexuálisok, sem
biszexuálisok. A monogámia és a poligámia, valamint a
házasságon kívüli szexuális kapcsolatok egyaránt elfoga-
dottak. A párok sohasem válnak el, gyermekeikről közösen
gondoskodnak. Csak az egészséges génekkel rendelkezők
szaporodhatnak. A túlépeseledést megakadályozzák. Tele-
patikus úton, évezredek óta rendszeresen küldenek csak a
tudatalatti által érzékelt üzeneteket a földi tudósoknak, új
felfedezésekre, találmányok kifejlesztésére inspirálva őket.

NAJMÁNYI LÁSZLÓ
Billy Meier repülő csészealjzat tanulmányoz
Schmidrütiben, 2015, digitális kollázs
(a művész gyűjteményéből)

Az agg úrlény németül beszélt hozzá az erdei tisztáson: „Eduard, höre sehr genau zu, was ich dir zu sagen habe: Nicht umsonst, sondern aus bestimmten Gründen haben sich die Aneinanderreihung unserer Begegnungen ergeben...”⁵ A német nyelvet azért választotta üzenetei hordozójául Sfath, mert az olyan szavakat, koncepciókat, ideákat képes rendkívül pontosan tovább adni, amelyeket más nyelvek nem. Az Erra bolygó civilizációjában 13500 évvel ezelőtt felismerték, hogy a Földön, a nagy mentális változásokat hozó Újkorban (Neuzeit – New Age) létrejön majd egy mindent kifejezni képes ‘magas’ német (Hochdeutsch) nyelv, amely tökéletesen alkalmas lesz az Erra és a Föld lakói közötti kommunikációra. „Eduard, a te feladatod lesz a földi emberek felébresztése hazugságaik és tudatlanságuk álmából. Továbbá meg kell tanítanod őket ugyanúgy felkészülni az igazság forradalmára, mint arra, hogy képesek legyenek elvégezni a Teremtés és annak törvényei és parancsolatai által megkövetelt szolgálatukat. Ez a kötelezettség forradalmi úton válik nyilvánvalóvá, mert csak kevesen fogják tudatosan teljesíteni. Ez a forradalom nem a politikára fog épülni, nem ismer majd pártokat, mert az igazi szabadság minden egyes ember egyéni választásain, gondolatain, akcióin alapul.”⁶

A gyermek Billy Meier és a távoli Erra bolygón az élettől tudásának átadásával búcsúzó aggastyán telepatikus kapcsolata 11 éven át, 1953-ig, Sfath haláláig tartott. 1953 és 1964 között egy Asket nevű, nem a Pleiades rendszerben élő nővel kommunikált. Ezután 11 éves szünet következett. Ezeket az éveket Billy Meier spirituális titkokat kereső utazásokkal töltötte. 42 országban élt rövidebb, hosszabb ideig. Elmondása szerint 1963-ban, Indiából visszatérve palesztinai arab barátja, Isa Rashid társaságában Jeruzsálem óvárosától délre, sziklák közé rejtett, félig betemetett ősi sírt találtak az egyik domboldalon. A sírban arámi nyelven, pergamenre írt négy tekercset fedeztek fel. A kanonizált Evangéliumoktól lényeges részekben eltérő szöveg egy Jmmanuel (Emanuel) nevű férfi – Jézus – Iszkariot Júdás által írt élettörténetét és tanításait tartalmazta. Az arámi és a német nyelvet egyaránt ismerő, egykori görög ortodox pap, Isha Rashid lefordította a szöveget, amelyet Talmud Jmmanuel címmel, nagy botrányt kavart ki.⁷

Bal karját 1965-ben, Törökországban, egy autóbalesetben veszítette el, tudtuk meg házigazdánktól. „Az égiek ajándékának bizonyult a veszteség”, mondta nevetve Billy Meier, miután továbbadta az egy kézzel, villámgyorsan sodort spliffet. „Megtanultam egy kézzel csinálni mindazt, amihez korábban kettőre volt szükségem. Tudok vele filmet rakni a fényképezőgépre, nyílvesszőt a számszerjamba,

ha kell mókust, kutyát, macskát is megnyúzok. Egyedül a tapsolás nem megy, de abban Kalliope segít.”

Görög származású feleségével 1966-ban ismerkedett meg, és még abban az évben össze is házasodtak.⁸ Svájcban, a Zürichhez közeli Hinwil községben telepedtek le. A környékbeli hegyeket, dombokat, erdőket járva Billy Meier számtalan fényképet készített szokatlan égi jelenségekről, a táj felett lebegő, a mezőkön landoló repülő csészealjjakról, az azokból kiszálló, méréseket végző úrlényekről. 1975. július 17-én sikerült lefényképeznie az amerikai Apollo és a szovjet Szojuz űrhajók összekapcsolódását is. Elmondása szerint fél évvel korábban, 20 évvel a szépséges Maria Orsić vezette, az Alderaban (Alpha Tauri) bináris csillagrendszer egyik bolygójának lakóival kapcsolatban álló titkos német Vrill Társaság (Vrill-Gesellschaft; Vrillerinnen) tagjainak⁹ eltűnése után, 1975. január 28-án Hinwill közelében meglátogatta az általa elsőként megismert földönkívüli, Sfath az eltűnt Maria Orsić-hoz feltűnően hasonlító unokája, Semjase.

Billy Meier rajongó leírása szerint Semjase körülbelül 170 centiméter magas, rendkívüli szépségű fiatal, hosszú, szőke hajú, fehér, finom bőrű nő, aki megismerkedésük idején 344 éves volt. A földi emberektől csak hosszú, előrenyúló fül-lebenye különbözteti meg.¹⁰ Sugárhajón érkezett a kozmosz végtelenjéből. Kör alakú, ezüstszerű fém-ből készült járműve landolási helyén, egy virágos mezőn napokig vízszintesen nőtt a fű, amit Billy Meier másoknak is megmutatott, és le is fényképezett. Amikor a feltűnő hasonlóságot látva megkérdezte az úrlényt, hogy nem Maria Orsić-hoz van-e szerencséje, az csak titokzatosan mosolygott, és átlátszó dobozban fémötvöze-

5 „Nagyon figyelmesen hallgass arra, amit mondok, Eduard. Nem céltalanul, hanem inkább bizonyos okok miatt kezdődik találkozásaink sorozata...”

6 Forrás: Billy Meier: *Plejadisch-plejarische Kontaktberichte, Block 1 – Sfaths Erklärung*

7 A szöveg szerint Júdás nem árulója, hanem kollaborátora, írónka volt Jézusnak; az indiai jóga művészetét ismerő Jézus nem halt meg a kereszten, hanem transz-állapotba került, amelyből a sírban ébredt fel, és Júdás társaságában Indiába utazott, Kasmírban telepedett le, stb. A könyv csaknem 30 évvel később, angol fordításban is megjelent: Isha Rashid – Billy Eduard Albert Meier: *The Talmud of Jmmanuel: The Clear Translation in English and German* (angolra fordították: Julie H. Ziegler and B. L. Greene, US, Tigard, Oregon, Wild Flower Press, 1992)

8 Házasságukból három gyermek született.

9 Róluk a SPIONS-eposz előző, 49. részében írtam.

10 Ilyen füleket láthatunk a japán manga képregények démonlányain is.

Széchy Beáta, B u d a p e s t – D a l l a s

teket adott át neki, amelyek egy része most az ebédlő kandallójának párkányán, a japán lakk-szelencék, az indiai vízpipa, a kínai ópiumpipa és bambuszfurulya társaságában elhelyezett befőttesüvegekben látható. Felálltunk és megvizsgáltuk az üvegek tartalmát. Billy Meier nem ajánlotta, hogy megérintsük a fémolvadékokat, mert azok sugároznak.¹¹ Veszélyessége ellenére vendéglátónk megajándékozott egy babszem nagyságú fémdarabbal, amelyet apró japán lakk-szelencébe zárva nyújtott át. Mint mondta, a szelence anyaga megakadályozza a káros sugárzás kiszökését, egyedül a jótékony sugarakat engedi át.¹² Elkészült a vacsora, amelyet a meglehetősen morcosnak látszó, férje pillantását kerülő Kalliope festett porcelánedényekben tállalt az ebédlőasztalon. Ropogósra sült macskacombok, bashmati rizs, vadas szósz, zsemlegombócok. Vegetáriánus lévén ő nem evett belőlük, magának párolt zöldségeket készített. Nekem nem jelentett újdonságot a macskahús. 1965 nyarán néhány barátommal Siófokon nyaraltunk. Egy kedves család jóvoltából a kertjükben sátoroztunk. Pénzünk nem volt, ezért egy éjszakan elfogtuk, megöltük, megnyúztuk és nyáron megsütöttük a család Mici nevű cirnos cicáját. Az íze nyúlúsra emlékeztetett, némi macskapisi árnyalattal. A macskapisi íz a Kalliope által kisütött macskacombokon is érződött, úgy lát-szik, beépül a macskahús állagába. Feleségem, Orsós Györgyi, amikor megtudta, hogy mi van a tányérján, felugrott és kiment az udvarra hányni. Testvérként szerette a macskákat.¹³

Folytatása következik

11 Egy évvel látogatásunk után, 1979-ben mintákat küldött a Semjasétól kapott fémekből az IBM San Jose Research Center alkalmazásában álló, többek között a számítógépekben használt merevlemezek mágnesezhető fémbevonatát kifejlesztő, és a növényekkel való kommunikáció lehetőségeit kutató Marcel Vogel (1917–1991) vegyésznek. Elektronmikroszkópos és más metalurgiai vizsgálatok után Vogel szakvéleményt írt, amely szerint a minták más ritka elemek mellett thuliumot (Tm) és rheniumot (Re) tartalmaznak, amelyek olyan különleges módon kapcsolódnak egymáshoz, amilyen kapcsolódásokat még sohasem figyeltek meg. Vogel konklúziója az volt, hogy a Billy Meiertől kapott fémolvadékok nem földi eredetűek. Különös tény, hogy a különböző besugárzások után a minták nyomtalanul eltűntek a műanyag borítékokból, amelyekben tárolták őket.

12 A Billy Meiertől kapott fémdarabból 6 évvel később, 1984 nyarán a kanadai Torontóban a fémszobrász Russell Zeid barátom praktikus gyűrűt készített számomra. A gyűrűből kb. fél centiméter hosszúságú, háromélű, titánium pengét lehetett kicsavarozni, amely fordítva visszacsavarozva a nyaki ütőeret elvágni képes fegyverré vált. A gyűrűt, hangfelvételt gyűjteménnyel együtt néhány hónappal később az Axeff kódnevet használó magyar barátom privatizálta – l. Najmányi László: *Rock'n'Roll Memoár (a work-in-progress)*.

13 2014 őszén a svájci SOS Chats nevű állatvédő szervezet 16 ezer aláírással megerősített petíciót nyújtott be a parlamentben. A kutya- és macskahús fogyasztásának, és a kutyák és macskák vadászatának betiltását követelték. Svájc egyes régióiban, különösen Bern, Luzern, Jura kantonokban és Zürich környékén is ősi hagyomány a kutya- és macskahús – különösen a karácsonyi lakomákon történő – fogyasztása, és az elkóborolt kutyák és macskák vadászata. Ahogy 2013-ban, úgy egy évvel később is elutasította az állatvédők által követelt népszavazás kiírását a kétkamarás svájci parlament alsó- és felsőháza, valamint a Nemzeti Tanács és az Államok Tanácsa is.

✦ **Józsa István:** Az Önről írt szövegek egyszerűen közlik: *Budapesten, San Franciscóban, Rómában, Dallasban élt, illetve él. Ha egy alkotó ember más kultúrában kezd dolgozni, amögött hosszú történet van. Az Ön esetében elmondható, kimondható ez a történet?*

✦ **Széchy Beáta:** Nem váltottam kultúrát, azt hiszem, országot sem. Szívemben, lelkemben magyar maradtam. Kettős életet élek, fél évet Magyarországon, fél évet Amerikában.

1987-ben a válásom miatt indultam „világgá”. Rómában, a Magyar Akadémián kaptam ösztöndíjat, aztán elindultam Amerikába. Csak egy évre terveztem, hogy ott végig gondoljam és elfogadjam az új helyzetemet. Először New Yorkba mentem, de sem pénzem, sem angoltudásom nem volt, így egy hónap alatt rájöttem, hogy nem leszek képes ott maradni munka nélkül. San Franciscóba, a rokonaimhoz mentem, egy hétig édesanyám hűgához, aztán az unokatestvéremhez, aki sokat segített az elindulásban. Ebben az első évben barátokra találtam, több helyen kiállítottam, és betársultam egy magyar származású üzletemberhez kirakatrendezőnek. Aztán egy év múlva már Trade Show-kat, üzleteket is terveztem nagy vállalatoknak, mint például a Fendi vagy Walt Disney. Aztán a művészeti igazgatója lettem egy kínai vállalatnak, egy évig csináltam. De nem maradt időm magamnak dolgozni. Így feladtam a munkám, amikor kaptam egy ösztöndíjat a Kala Institute-ba, ahol végre teljes időben csak a művészettel foglalkozhattam. Közben több csoportos képzőművészeti kiállításon vettem részt, és egy nagy önálló kiállításom is volt San Franciscóban *Budapest–Rome–San Francisco* címmel.

Itthon elismerték a munkáimat, elnökhelyettese voltam a Fiatal Képzőművészek Stúdiójának, sokat dolgoztam és állítottam ki, ismertem a művészeti élet szisztémáját, a művészeket és művészetpártolókat. Amerikában minden másként működött, más volt a művészek hozzáállása, a galériarendszer, az egész kulturális élet. Ezt meg kellett (volna) tanulni. Sosem tanultam meg „eladni” magam, sem a munkáim. Nehezen beszélek a saját műveimről, mivel itthon inkább a művészettörténészek dolga volt jól beszélni a művészek munkáiról. Amerikában a művészek sokkal „talpraesettebbek” és beszédesebbek. Hat évet éltem a Bay Area-ban, aztán állást kaptam Dallas-ban, így kerültem Texas-ba. A munkáim kofferben szállítom, így olyan installációkat vagy műveket készítek, amelyek összehajthatók, vagy puzzle-szerű összerakható munkák.

És azóta is ingázom az ócán felett ide-oda...

✦ **Ji:** *Mi volt az a szellemi-szemléleti érelődési folyamat, amely vezette?*

✦ **SzB:** Mindig olyan munkákat készítettem, amelyek belülről jöttek, ahol a gondolataim, érzelmeim jártak, nem eladásra szántam azokat. Másból éltem meg: